

ANY: II N° 005 ABRIL 2013

P.V.P 1€

UMB

SUMARI

EDITORIAL	2
EL CASTELL	3
CENTRE D'ESTUDIS	4
BANDA SIMFÒNICA	5
GRUP POLIFÒNIC I JOVE O.	6
EL MESSIES	7,8 i 9
ELS NOSTRES MÚSICS	10 i 11
LES DONES I LA MÚSICA	12
CLASSE MAGISTRAL	13
CONCERT D'HIVERN	14
UN POC DE TOT	15

EDITA
Unió Musical de Benaguasil
Cif: V46084679
Plaça del Castell,8
46180 - Benaguasil
València

DEPÒSIT LEGAL
V-3952-2011

ISSN
2253-6361

TIRADA : 1.000 exemplars

E-MAIL
uniomusical@gmail.com

IMPRIMEIX
Mail Boxes etc P.Vallbona

MAQUETACIÓ
Artur Roch Bernat

COL·LABORACIONS
Laura Redondo Castillo
Ana Isabel Gómez López
Francisco Andrés Fuertes
Montiel Sarrión Blay
Miguel-R. Bondia Gómez
César Miñana Juan
José Javier Guna Vilar
José Manuel Blay Garrido
José Sarrión Ochando
Juan Esteban Gómez Cervera
Pablo Lara Perelló
Oscar Faus Darder
Miguel Ángel Faus Darder

EDITORIAL

En el transcórrer de generacions i generacions, quasi sempre hem fet gala de respectar els vestigis d'altres èpoques i en tot això fer part de la nostra cultura, i el que és més important, les nostres senyes d'identitat.

En el món de la música, si cap, encara estem més acostumats a eixe tipus de situacions, donat el fet que molts dels compositors de la música que interpretem, són d'altres èpoques. Qui no valora una obra de Txaiovski, Beethoven, Falla, Xostakóvitx, i tants i tants altres.

Doncs bé, en el cas de la Unió Musical de Benaguasil podem conjuntar amb dues coses, per una banda recuperant, en cada interpretació d'obres d'altres temps, eixe moment d'història que tenim a la partitura, i per una altra, tenim a les nostres instal·lacions eixe troç de cultura dels nostres avantpassats, com és, part la Presó-Castell de Benaguasil.

Sempre en aquesta societat musical hem intentat divulgar tota la cultura que ha estat al nostre abast de la millor manera possible, programant activitats didàctiques, concerts a l'auditori, a l'aire lliure, d'orquestra, del grup Polifònic, etc...amb molt de treball, esforç i il·lusió, però en aquesta ocasió s'ens planteja un altre repte, un repte important, com no, cultural, i com que no podria ser d'un altra manera, un repte que volem que siga compartit amb la major quantitat de gent possible.

Aquest projecte que hem començat a desenvolupar està relacionat amb eixe vestigi d'història que tenim, amb la Presó.

És la nostra intenció fer que es conega, que siga un lloc on tota la gent que vinga al nostre edifici pugua gaudir d'eixe troçet d'història i pugua visitar-ho, fent i donant-li la imatge i importància que es mereix, i fent i donant-li tot el reconeixement que per al poble de Benaguasil té, i deu de tindre La Presó.

Com es sol dir, un poble que cuida la seua història, és un poble agraït. Bé, doncs nosaltres som un poble agraït, per la qual cosa la intenció és la de cuidar la nostra herència cultural que ens han deixat.

El Castillo

Por César Miñana Juan y José Manuel Blay Garrido

El torreón del antiguo Castillo de Benaguasil, conservado en las entrañas del local Social, al que se accede desde el interior, es inscrito el 2 de julio de 2004 en el Registro General de Bienes de Interés Cultural del Patrimonio Histórico Español, con la categoría de monumento, reconociendo su importancia histórica y dándole un mayor valor a nuestro Local Social.

Desde tiempos inmemoriales, dicho Castillo tuvo la función de cárcel. La relación entre el torreón y la Unión Musical se remonta al 11 de febrero de 1906, cuando el Director de la Banda Municipal D. José Borrero, comunica al Ayuntamiento que ésta no dispone de local para ensayar, ni encuentra en la población otro que reúna condiciones necesarias. El consistorio acuerda la adecuación de los restos de la cárcel-Castillo para el uso de la Academia Musical, sin perjuicio de que si, en su día, la Banda se disolviese, dicho local quedaría a favor del Ayuntamiento, destinado al servicio del municipio.

En la primavera de 1923 se repara la Academia y se construye un cuarto para archivo de obras musicales y custodia de documentos en la Casa Cárcel.

En 1929, el derrumbamiento de la torre sureste del Castillo, contigua a la Academia, es aprovechado para ampliar el edificio dedicado a la música.

A principios de 1971, como respuesta a un anhelo por parte de la entidad, de tener un local propio, el Presidente de la Unión Musical de Educación y Descanso de Benaguasil, D. Pascual Capella, vuelve a solicitar al Ayuntamiento, la cesión a su favor y en propiedad de los locales situados en la Plaza de los Martires de la Villa, 9 y 11, (actualmente Plaça del Castell) propiedad del Ayuntamiento.

Tras cuatro años de trámites legales para la subasta de los locales de la Academia es, el 1 de julio de 1975 cuando se aprueba el pliego de condiciones para la enajenación, por parte del Ayuntamiento, presidido por D. José Vicente Ferrandis Blasco, de la Academia Musical. La adjudicación definitiva se produce el 14 de noviembre del mismo año.

El 5 de noviembre de 1977, se iniciaron los trabajos de derribo de los restos del Castillo, conservándose la torre Noreste por estar adherida a las casas colindantes no adquiridas por la sociedad.

Es en el año 1998 cuando se dan los primeros pasos para que la torre conservada forme parte del patrimonio histórico valenciano mediante su restauración e instalación en él del archivo histórico de la Sociedad Musical.

La torre conservada es de planta cuadrangular, y presenta en su interior una dependencia única. A unos 185 cm del nivel del suelo se observan los alojamientos de las cuatro vigas de madera de un forjado intermedio que dividía en dos el volumen interior de la torre. Este forjado ha desaparecido. La terraza superior descansa sobre una bóveda de cañón. En la mitad de su eje tiene un arco fajón de herradura de unos 70 cm de anchura y 23 cm de resalte, cuyos arranques se sitúan en los paramentos oeste y este a unos 435 cm del nivel del suelo actual. La clave del arco está a 645 cm del mismo nivel. Los muros tienen un grosor de 260 cm. Se conservan dos toscas perforaciones en el muro de 73 cm de anchura y 140 cm de altura las cuales se cerraban con robustos portones de madera reforzada por gruesas pletinas de hierro forjado y clavos. El portón de la puerta inferior está expuesto en el museo etnológico municipal. Desde la terraza de la torre se aprecia el arranque en ángulo recto del paño de muralla que recorría el tramo comprendido entre la torre conservada y una desaparecida torre octogonal situada al sur este del castillo.

Se conservan unos esgrafiados que reproducen cruces de formas variadas y puntas de armas arrojadizas. Estos dibujos parecen haber sido realizados por presión sobre la superficie todavía blanda del mortero sin fraguar. Las paredes donde se encuentran estos dibujos corresponden a las paredes de la dependencia situada sobre el calabozo, pero sin comunicación con él. En ella pudo estar el depósito de armas mencionado en documentos del siglo XV.

CENTRE D'ESTUDIS

Concert intercanvi

Banda Ensenyaments Professionals Centre d'Estudis UMB

Banda Conservatori Professional de Música San Rafael (Bunyol)

Per Ana Isabel Gómez López

Quan des del claustre de professors ens plantegem programar audicions amb els nostres alumnes, sempre tenim en ment els avantatges que tenen este tipus d'activitats. Com ja hem comentat en altres articles, l'enfrontar-se davant del públic per a mostrar l'estudi i el treball realitzat a l'aula i a casa durant mesos fa que els músics, des de ben menuts, comencen a tindre un bagatge i una experiència que els va a fer créixer no sols com a músics, si no també com a persones. A més, si en les audicions intervenen alumnes d'altres centres, els beneficis encara són majors. A banda dels que ja hem comentat, els alumnes coneixen altres formes de treballar, estableixen relacions d'amistat amb xiquets i xiquetes d'altres conservatoris i també poden ser conscients del nivell que tenen altres estudiants de les seues edats, aconseguint així millorar la seua motivació per a seguir treballant.

El passat dimecres 27 de març tinguèrem el plaer d'escoltar al nostre auditori a dues bandes formades per més de cent cinquanta joves músics. Per a finalitzar les audicions del 2n trimestre, des del Centre d'Estudis s'organitzà un concert intercanvi en el que intervingué la nostra banda d'Ensenyaments Professionals junt a la banda del Conservatori Professional de Música San Rafael, de Bunyol.

En primer lloc intervingué la banda invitada, dirigida per Eduardo Carrascosa Carrascosa, interpretant el pasdoble Jesús Duque, de Martínez Gallego; el tercer i quart moviment de la Tercera Simfonia op. 89, de James Barnes i l'intermedi de La boda de Luis Alonso, de G. Giménez. A continuació, la nostra banda, dirigida per Batiste Bernat Alcaide, ens va deleitar amb el pasdoble Almansa en fiestas, homenatjant al compositor del nostre poble José Faus, en el centenari del seu naixement; El fantasma de la ópera, de A.Lloyd Webber, amb arranjaments de J. de Meij; i Pilatos, la muntanya del drac, de Steven Reineke.

La sensació després del concert, tant per part del professorat assistent, dels músics com del públic en general, va ser molt bona. Veure un planter de gent jove fent música de qualitat, dedicant el seu temps i esforç a oferir el millor de cadascun d'ells, més en els temps que corren, ens va plenar a tots de satisfacció. Donar des d'ací de nou l'enhorabona a tots els participants així com també donar les gràcies al professorat del Conservatori de Bunyol assistent, al director de la nostra banda del Centre d'Estudis, Batiste i a la junta directiva de la nostra societat, per fer possible que aquest concert es poguera portar endavant.

El divendres 31 de maig podrem tornar a repetir l'experiència, esta vegada a l'auditori San Luis de Bunyol, ja que la banda del Centre d'Estudis tornarà la visita a la nostra banda convidada. Quedeu tots convidats a passar una bonica vesprada de primavera en este meravellós auditori.

Banda Conservatori Professional de Música San Rafael (Bunyol)

Banda Ensenyaments Professionals Centre d'Estudis UMB

BANDA SIMFÒNICA

CONCERT DE NADAL Banda escolar i Banda Simfònica.

Per Laura Redondo Castillo

El passat 23 de desembre va tenir lloc el tradicional concert de Nadal, aquesta vegada a càrrec de la banda escolar elemental i la banda simfònica, que contaven amb la col·laboració del cor de xiquets del nostre centre d'estudis. Va obrir el concert la banda escolar, dirigida per José Carlos Hernández Alarcón, i es va interpretar un variat repertori que va començar amb l'obra "1492 Conquest of Paradise" de Vangelis, seguida de "Dysney favorites", arr. de Bob Lowden i de "Coroley Bogey March", arr. de Eric Osterling, per acabar amb una obra més nadalenca, "Christmas Isn't Christmas" de Sandy Feldstein.

La segona part va ser a càrrec de la nostra banda simfònica, dirigida pel nostre director, J. Javier Guna Vilar. Es va interpretar, en primer lloc, "La Gioconda" de Amilcar Ponchielli, a la que va seguir el "Concertino per a flauta i Banda" de Cécile Chaminade. Aquesta obra va donar lloc a un dels moments més emotius d'aquest concert, ja que va ser una alumna del centre, i membre de la nostra banda, Mª José Cardona Cubells, qui va actuar com a flauta solista realitzant una magnífica interpretació que ben bé va merèixer l'afectuós aplaudiment del públic.

El concert va continuar amb el "Poema Alpestre", de Franco Cesarini, impressionant obra que no va deixar indiferent a ningun dels assistents. Per finalitzar un concert tan entranyable, es van interpretar dos nades populars, contant amb la col·laboració del Cor de xiquets i xiquetes del Centre d'estudis, baix la direcció de Pablo Gimeno Capella. Però, com ja és tradició de molts anys, la banda simfònica va desitjar un bon Nadal a tot el públic allí present amb la interpretació de la coneguda "Marcha Radetzky" de Johann Strauss, la millor manera d'acomiar un concert tan important i especial per a la nostra societat.

CONCIERTO DE FALLAS Homenaje a D. José Faus Rodríguez

Por Pablo Lara Perelló

Por muchos motivos es reconocida Benaguasil. En el pasado fundamentó su crecimiento económico en el cultivo de la cebolla, que más que llorar, provocó alegrías en muchas casas de esta población. También la música generó beneficios, gran número de músicos han nutrido el panorama musical español, es extraño no encontrar alguno de ellos en orquestas o bandas profesionales por toda España y también en el extranjero.

El pasado 10 de marzo tuvo lugar el tradicional Concierto de Fallas, donde 72 componentes de la Unió Musical de Benaguasil interpretaron con gran maestría un programa elaborado para la ocasión, dividido en dos partes y dirigido por D. J. Javier Guna Vilar.

La Primera parte

- * Obertura Simfònica, Op. 80 de James Barnes.
- * Diego de Acevedo, Suite de Miguel Asins Arbó.
- * Mantillas y Monteras (Estampa española n.º. 4) de José Faus.

La Segunda parte monográfica de D. José Faus Rodríguez

- * Raza Ibérica (Estampa española n.º. 7)
- * Salobreña. Canción bolero.
- * Almansa en fiestas. Marcha de desfile.

Reseña especial a las voces femeninas del Grupo Polifónico de la Unió Musical de Benaguasil, que intervino en la interpretación la obra musical Salobreña.

Tuvimos oportunidad de escuchar una primera parte comprometida, de nivel musical, que pasa a formar parte del gran repertorio que acumula la agrupación. La segunda parte, con obras musicales del Maestro Faus hizo aflorar las emociones entre sus familiares, quienes mantuvieron la máxima aten-

ción, escapando de sus ojos sentimientos contenidos durante el concierto.

Durante el descanso, nuestro Presidente D. José Sarrión Ochando, hizo un esbozo de la figura musical del Maestro Faus, desde su nacimiento y sus correrías por la casa dels Abenamirs. D. Alfonso Faus, Concejal de Cultura destacó la amalgama que se aprecian en sus obras entre el Levante natal y su Andalucía de adopción. Para cerrar el acto D. José Joaquín Segarra Castillo, alcalde de Benaguasil, resaltó la figura del maestro reconocido en el exterior y ahora merecidamente en su pueblo natal. Los tres hicieron entrega de placas conmemorativas a los hijos del homenajeado D. José Faus Rodríguez, mostrando un enorme agradecimiento tanto al Ayuntamiento como a la Unió Musical de Benaguasil.

Porque no soñar pensando, que este gran vivero de músicos podrá seguir cosechando alegrías musicales a sus congéneres, ampliando su bagaje cultural y significando que el pueblo de Benaguasil continua haciendo lo que siempre ha sabido hacer. Grandes profesionales de la música.

Moment del homenatge, Ximo Segarra, Alfonso Faus, José Sarrión, Pablo Lara amb els fills de José Faus,

El grup femení del Polifònic, participa junt a la Banda Simfònica en el concert

GRUP POLIFÒNIC I JOVE ORQUESTRA

Concerts de Nadal

Per Francisco Andrés Fuertes

Quan ve el Nadal, no sols ve el cava, els torrons i les nines de Famosa. També vénen els concerts de nades. Ja feia uns quants anys que el Grup Polifònic no ofería un concert de nades a Benaguasil. Han sigut uns anys de compartir el concert de Nadal amb la Jove Orquestra de Benaguasil, de música barroca: la *Cantata núm. 40* de Bach en 2011, el *Te Deum* de Charpentier en 2010, les *Cantates núm. 118 i núm. 140* de Bach en 2009. En 2008 va ser el nostre 25 aniversari i sí que va haver-hi concert de nades i també la visita de tots els directors que ha tingut el Grup Polifònic, cada un dels quals va dirigir una nadala. Per cert, enguany serà el 30 aniversari del Cor (també de l'orquestra). Hi haurà sorpreses!

Concierto de Navidad en Chelva

Va ser el primer concert de nades, d'intercanvi amb la Coral Polifònica "Santa Cecilia" de Chelva, celebrat el 22 de desembre, precisament a Xelva, comarca dels Serrans. No ens havia tocat la loteria, però vam fruir del concert en la seua església parroquial, que és impressionant i molt gran. Està en obres de restauració en la seua decoració, els altars, etc.

En primer lloc vam actuar nosaltres i vam proposar un viatge per Espanya: *Oi Bethleem* d'Euskadi, *Davall d'una Penyeta* de València,

El noi de la Mare de Catalunya i *El Rabadán* d'Extremadura. El rabadà és el cap dels pastors. No té res a veure amb el ramadà que és la festa dels musulmans. Després vam cantar dues peces conegudes: *Ha nascut un xic*, de València i *White Christmas*, dels Estats Units.

L'altre cor va fer també un concert de nades populars: *Adorar al niño*, *Rin rin*, *Ya viene la vieja*, *Campana sobre campana*, *Sant Josep se'n va a la plaça* i *Sant Josep es fa vellet*, els dos últims en valencià. Va estar molt bé el concert i en un marc incomparable.

No estan dins de la programació, però ho van fer tan bé que mereixen aparèixer ací. El diumenge 23 de desembre, abans del concert de la banda (donava temps de veure els dos) van actuar en la església parroquial de Benaguasil el Cor Juvenil de la Artística Manisense *Collegium Vocale*. Van interpretar nades de tot el món, sota la direcció de Cristian Caveró amb gran èxit de públic.

Concert de Nadal a Benaguasil

25 de desembre, dia de Nadal. Tothom està en casa, celebrant les festes en família al voltant de la taula. Ixos al carrer i està tot buit. No hi

ha ningú. Bars i comerços, tancats. I què fem? Molta gent ja ho sap. Cal anar a veure el concert de Nadal que ofereixen la Jove Orquestra de la Unió Musical de Benaguasil i el Grup Polifònic de la UMB a l'Auditori de la UMB. I els ha d'agradar perquè repeteixen any rere any.

En la primera part, l'orquestra ens proposà tres peces de diferent estil. El barroc, de la mà de Vivaldi: *Concert en La major per orquestra de corda*. A continuació apugem dos escalons en la història de la música, anem al romanticisme amb el *Pizzicato Polka* de J. Strauss, peça molt coneguda dels concerts d'any nou a Viena. Finalment abaixem l'escaló que ens faltava, al classicisme amb J. Haydn, que amb la *Simfonia del Joguet* va ser el moment més emotiu de la nit. Els instruments de joguet van ser tocats pels directius de la UMB. Van aconseguir un gran aplaudiment i somriure per part del públic.

En la segona part actuà el Grup Polifònic que ens proposà unes nades populars d'Espanya. Com si fóra una sessió de discoteca, totes les peces estaven unides per mitjà d'un acompanyament de piano arranjat per Rafael Sánchez. A la gent li va agradar esta novetat. El programa del concert pot veure's en el blog de l'espai web de la UMB.

Moment de l'actuació de la Jove Orquestra

El Grup Polifònic en el moment d'interpretar les nades populars

Concert El Messies

Per Francisco Andrés Fuertes

Capítol I. Gènesi.

Segons la teoria del [Big Bang](#), el món va ser creat fa catorze mil milions d'anys. En principi només existia una singularitat i esta explotà (*Big Bang*) i creà tota la matèria existent. Hui en dia encara existeix la radiació còsmica de fons que va mesurar Arno Penzias i Robert Wilson i per això els van donar el Premi Nobel en 1964. La [Via Làctia](#) és la nostra galàxia. Té una edat aproximada de tretze milions dos-cents mil anys, pràcticament l'edat de l'Univers. El nostre sistema solar té una edat de quatre mil sis-cents anys i quatre mil cinc-cents quaranta anys la Terra, el nostre planeta. Primer era un bola de materials incandescent que prompte es va refredar i es van formar l'atmosfera, els oceans i la terra ferma. La vida començà fa uns tres mil milions d'anys. Durant dos mil milions hi hagué sols microbis, però després aparegueren els organismes pluricel·lulars. Després de diverses extincions com la dels dinosaures, aparegueren els homínids. Els *Homo sapiens sapiens*, nosaltres, vam aparéixer fa dos-cents mil anys a Àfrica i immediatament vam començar la conquesta del món. Però, clar, tot això no li ho pots contar a un pastor de cabres de Mesopotàmia.

Déu creà el món en sis dies. El primer dia va fer la llum, el dia i la nit. El segon, el firmament, anomenat cel. El tercer, la terra i el mar. El quart, les llums del cel: el Sol, les estrelles, la Lluna, els planetes, etc. El cinqué, les criatures que viuen en l'aigua i el sisé les que viuen a terra. Al seté, Déu descansà. D'esta forma s'instaurà la setmana de set dies. El sèptim dia, el sàbat (dissabte) per al jueus, diumenge per als cristians i divendres per als musulmans, es descansa.

Déu creà el primer home, Adam, del fang i com va veure que estava sol i s'avorria, d'una costella d'ell creà la dona, Eva. Adam i Eva vivien al Jardí de l'Edén. Déu els ho donà tot, plantes i animals. Només una excepció: no podien menjar de l'arbre del bé i del mal. El dimoni, disfressat de serp, enganyà Eva i esta menjà el fruit de l'arbre. A més a més, Eva li'n va oferir a Adam que també l'acceptà. Déu els castigà i els tirà del Jardí de l'Edén. A més a més els digué: guanyareu el pa amb el suor del vostre front, envellireu, morireu, etc. És el relat del pecat original.

Capítol II. Els profetes.

Fa una muntanada d'anys, en un lloc llunyà anomenat Ur, a Caldea, vivia un pastor de cabres amb tota la seua tribu. Al pastor li deien Abraham. Déu parlà amb ell i li donà la terra promesa: Israel, aleshores sols tindrà un déu: Jehovà, Yavé o Al·là. Abraham és el pare de les tres religions monoteistes: judaisme, cristianisme i islam. Calia anar-hi i ocupar el terreny.

Abraham va engendrar Isaac. Per renovar l'aliança amb el poble elegit, Déu li manà a Abraham que sacrificara Isaac. El va obeir, però poc abans de matar-lo un àngel el va parar. El lloc on va succeir és el mateix lloc on va pujar Mahoma al cel i on hui en dia està situada la Cúpula de la Roca en l'esplanada de les mesquites a Jerusalem. En la tradició islàmica el fill que Abraham anava a sacrificar era Ismael, el germanastre d'Isaac. Els hebreus descendeixen d'Isaac i els àrabs d'Ismael i hui en dia els seus descendents encara es maten per la terra promesa d'Israel o Palestina.

En una de tantes guerres amb els veïns, els hebreus foren derrotats i deportats a Egipte com a esclaus. El faraó oprimia el poble hebreu. Moisès era un hebreu trobat a les aigües del Nil flotant en un cabàs (o moisés). Fou criat a la cort del faraó. Moisès conegué la situació del seu poble i prengué partit per ell. Déu li donà una missió: alliberar el poble hebreu de l'opressió del faraó. Anà a parlar amb el faraó i li digué que el poble hebreu volia anar-se'n a la terra promesa d'Israel. El faraó es negà, però Moisès l'amenaçà. Déu portà les deu plagues a Egipte. Al final el faraó els deixà anar, però ací no acaba la història. El poble hebreu encara hagué de creuar el mar Roig perseguit per les tropes del faraó, aconseguir les taules de la llei, trencar el jòrec d'or i creuar el desert durant quaranta anys nodrint-se només amb manà. I una vegada a Israel, conquerir el territori i expulsar els qui allí vivien. Costà diverses generacions. Per cert, Moisès no va veure la terra promesa.

Posteriorment a estos fets, foren derrotats de nou i anaren al captiveri a Babilònia. Aleshores isqué un nou líder, el profeta Isaïes. Déu li féu una nova promesa: la vinguda del Messies, descendent de David i que vindria a alliberar el poble d'Israel.

Capítol III. La vinguda del Messies.

En Nadal, els cristians celebrem el naixement de Jesús, el Messies. Segons la tradició cristiana, Jesús va nèixer el 25 de desembre de l'any 1 abans de Crist. El calendari actual es basa en la data de naixement de Crist. Fa 2012 anys. Estudis posteriors han determinat que la data està equivocada. Realment va nèixer entre quatre i set anys abans de Crist, en primavera. En aquell moment, l'Imperi Romà s'estenia per tot el Mediterrani, el *Mare Nostrum*. A Roma estava el primer Emperador Cèsar August, que havia imposat la *Pax Romana*. Palestina estava dividida entre les províncies romanes de Judea, Galilea i Síria. Un lloc molt llunyà respecte a Roma amb una religió estranya que sols tenia un déu. Els Romans en tenien molts.

Els hebreus no estaven gens contents amb els romans. Hi havia moltes revoltes. Aleshores esperaven un Messies que els lliurara del poder romà. Un líder victoriós. Però van tindre un Messies que deia que el seu regne no era d'este món. Els seguidors de Crist van fundar una nova religió diferent de la jueva que encara esperen el Messies i no reconeixen Jesús com a fill de Déu.

Els seguidors de Crist s'estengueren per tot l'Imperi Romà. Al principi com una religió minoritària i perseguida per les autoritats romanes. Famoses foren les persecucions que produïren molts màrtirs. Però a poc a poc els cristians deixaren de ser minoritaris. L'Imperi Romà s'estava afonant. Tenia molts enemics: els bàrbars, els parts i després els perses, les guerres civils entre els diferents pretendents al tro imperial. Constantí, un pretendent al tro, enarborà un crismó (un símbol cristià anterior a la creu) en la batalla del Pont Milvi, sobre el Tiber en la guerra contra l'altre pretenent, Maxenci, a qui Constantí va guanyar. A partir de l'edict de Milà que promulgà Constantí, els cristians tingueren llibertat de culte.

Els cristians ja no eren perseguits. A partir d'eixe moment comença la persecució dels pagans. Les festes cristianes substituïren les paganes. Es fa el concili de Nicea on s'estableix una nova religió, la cristiana: [credo de Nicea](#) que és l'actual de l'església catòlica, ortodoxa, anglicana i la majoria de les esglésies protestants.

Com a curiositat, en el citat concili també es fixaren les festes cristianes, que substituïren les paganes. El solstici d'hivern per al Nadal i el d'estiu per Sant Joan. Els tres dies de més (del 22 al 25) es deuen al calendari Julià que tenia un error que feia guanyar tres dies al cap de quatre-cents anys i que fou esmenat amb el calendari Gregorià en 1582 quan ja hi havia deu dies d'error.

Capítol IV. Principis del cristianisme.

A principis del segle IV, l'emperador Constantí donà llibertat de culte als cristians. Estos passaren de ser perseguits a ser una de les principals religions de l'imperi. A més a més, Constantí dividí l'imperi en dues parts, l'imperi d'occident amb capital a Roma i el d'orient amb capital a Constantinoble, l'antiga Bizanci i actualment Istanbul. A finals de segle IV Teodosi, d'origen hispànic, era l'emperador d'orient i va fer el cristianisme la religió oficial de l'imperi; a més a més, prohibí el paganisme i les olimpíades. Va reunificar l'imperi romà, però a la seua mort es va dividir una altra volta i ara definitivament.

A la caiguda de l'imperi d'occident a finals del segle V, quedà l'imperi d'orient, que es convertiria en l'imperi bizantí. A mitjan segle VI, l'emperador Justinià va ser l'emperador bizantí més gran de tots. Va construir Santa Sofia de Constantinoble, obra cimera de l'art bizantí. Allí estava el patriarca de Constantinoble. L'església cristiana s'estenia per Egipte, Síria, Àsia Menor i els Balcans, a l'imperi bizantí. El nord d'Àfrica, en poder dels vàndals i l'Europa occidental en poder de la resta dels bàrbars també eren cristians. Al segle VII es va perdre el nord d'Àfrica, Egipte i Síria a mans dels musulmans...

Els bàrbars de l'Europa Occidental es van convertir al cristianisme. Els visigots que ocupaven la Hispània eren arrians i es van convertir al catolicisme, a l'igual que els pagans dels francs, que ocupaven la Gàl·lia. Els Àrabs van conquerir la Hispània visigòtica però els francs (Carles Martell) els van parar a Tours. Europa estava salvada. En l'any 800 un nét de Carles Martell, Carlemany, fou coronat emperador pel Papa. Es reafirma el poder temporal del Papa i s'agreuja la rivalitat amb el patriarca de Constantinoble que desembocarà amb el cisma de l'any 1054 on naixen l'església catòlica romana i l'ortodoxa grega.

En l'edat mitjana, la religió regia tota la vida, tant als regnes occidentals com a l'imperi grec (bizantí). La religió era el més important. Les catedrals eren els edificis més importants i tardaven molts anys a construir-se, fins i tot segles. La música, arquitectura, pintura, escultura i literatura eren a major glòria de Déu i per tant de Crist.

Constantinoble caigué a mans dels turcs en 1453 i pocs anys després Castella descobreix Amèrica, on s'expandeix el catolicisme. En aquella època s'inventa la impremta. És l'humanisme i el Renaixement. A Roma es comença a construir la basílica vaticana. A mitjan segle XVI apareix Luter i la seua reforma. L'església catòlica respon amb la contrareforma i el seu art associat, el barroc.

Capítol V. El poder temporal de l'església.

El poder de l'església. El poder temporal de l'església està representat en la triple corona papal, la tiara. Les tres corones simbolitzen el poder dels papes sobre els Estats Pontificis, el poder sobre els altres monarques i el poder moral.

Quan desaparegué l'últim emperador romà d'occident, l'únic poder que quedava a Roma era el papa. Nominalment continuava sent l'emperador bizantí, però quedava molt lluny. Comença el poder temporal del papa sobre els Estats Vaticans. Roma i Itàlia en els segles V i VI pateixen moltes invasions i saquejos. Els regnes bàrbars duraven poc; a més a més, eren pagans o com a mal menor arrians. Clodoveu, rei dels francs, es converteix al catolicisme i la fa religió oficial.

Al segle VIII Pipí el Breu, fill de Carles Martell, ajuda el Papa contra els llombards. Els territoris conquistats foren el germen dels Estats Vaticans, la "donació de Constantí". El dia de Nadal de l'any 800 el Papa Lleó va coronar Carlemany, fill de Pipí com a emperador de l'Imperi Romà d'occident. Als bizantins no els féu gens de gràcia. És l'imperi carolingi, el renaixement carolingi. A la mort de Carlemany, l'imperi es repartí entre els seus fills.

Cent anys després (962) naixeria el Sacre Imperi Romanogermànic com a successor de l'Imperi Romà i que durà fins al 1806 quan el desfèu l'emperador francès Napoleó. El papa Joan XII coronà el primer emperador Otó I el gran. El papa restablí la dignitat imperial i l'emperador refermà els Estats Pontificis. Durant l'edat mitjana, el papa va ser a més del bisbe de Roma, un sobirà més d'Europa. Els Estats Pontificis s'acabaren amb la unificació d'Itàlia en 1870.

Capítol VI. Cristianisme, art i cultura.

El poder de l'església també es manifesta en altres àmbits. Europa beu de dos fonts principals: la cultura grecolatina i la moral judeocristiana. A més a més, l'església cristiana també té la seua arquitectura, pintura, escultura, música, etc.

Arquitectura: parlem dels edificis que queden en ús: En primer lloc el [Panteó Romà](#), temple pagà consagrat a totes les divinitats romanes. Després es consagrà com a església. Hui en dia encara impressiona un edifici que té dos mil anys. Després les basíliques romanes majors del segle IV i V. [Sant Pere del Vaticà](#), reconstruïda en el Renaixement amb un projecte de nova construcció. [Sant Joan del Laterà](#), també reconstruïda en estil neoclàssic, però que conserva moltes parts originals. [Santa Maria la Major](#) conserva l'estructura paleocristiana, però té moltes reconstruccions. La façana és barroca. Com a curiositat té un teginat daurat amb el primer or portat d'Amèrica pels espanyols. L'última basílica és [Sant Pau d'Extramurs](#). A principis del segle XIX va ser destruïda per un incendi. Es va reconstruir totalment, amb un projecte nou però semblant a l'original.

[Santa Sofia](#) fou l'obra cimera de l'arquitectura bizantina. Després de la caiguda de Constantinoble fou mesquita i actualment museu. Després viatgem a l'edat mitjana amb totes les seues catedrals i monestirs, primer en estil romànic i després gòtic. Tot a major glòria de Déu. Com a exemple de romànic elegim [Santiago de Compostel·la](#) encara que la seua façana és barroca. Junts al camí que porta el seu nom forma part de la història d'Europa. Com a exemple de catedral gòtica elegim [Notre-Dame de París](#). Enguany es commemora el 850é aniversari del començament de la seua construcció. En l'any 1804 el papa Pius VII coronà Napoleó com a emperador, pràcticament mil anys després que Carlemany. Després vindria el Renaixement, barroc, neoclàssic. Com a exemple de Renaixement tenim Sant Pere del Vaticà de la qual ja hem parlat. Com a exemple de barroc la [Catedral Metropolitana de Mèxic](#). D'estil neoclàssic és la [Basílica del Pilar](#) a Saragossa. En estils posteriors cal destacar la [Sagrada Família](#) a Barcelona. No és la catedral, però també és impressionant. És un temple expiatori i una basílica menor.

Pintura i escultura. La iconografia cristiana és molt gran, a més a més estem en un país catòlic molt devot de la Setmana Santa. Sols cal anar a qualsevol processó i veure els passos o entrar en qualsevol església.

En el sèptim art, també està molt tractat el tema de Crist. Hi ha moltes pel·lícules: *Rei de Reis* (dos versions Cecil B. DeMille en 1927 i Nicholas Ray en 1961). *La història més gran mai no contada*, Georges Stevens, 1965. *L'evangeli segons Mateu* de Pasolini 1964. *Jesús de Natzaret* de Zeffirelli, 1977. Més modernes i polèmiques foren *L'última temptació de Crist* de Scorsese, 1988, i la *Passió de Crist* de Mel Gibson, 2004. Amb un altre sentit, també van ser molt famoses *La vida de Brian* de Terry Jones, 1979, i *Jesus Christ Superstar* de Norman Jewison.

Capítol VII. *El Messies*. Oratori en tres parts. G. F. Händel.

El barroc és l'art de la Contrareforma, del concili de Trento i, per tant, és genuïnament catòlic. En el segle XVI, el Renaixement estava en ple apogeu, però a Itàlia ja en portaven dos-cents anys i un nou art estava a punt de naixer: el Barroc. En el XVII s'estén per tot Europa. També pels països protestants, encara que en menor grau. En el XVIII el neoclàssic substitueix el barroc com a art predominant. Però en música tota la primera part d'eixe segle és barroc (tardà), amb compositors com Vivaldi, el qual era rector (catòlic) i té un muntó de música religiosa i també profana (òperes). Un altre músic molt famós fou Bach (protestant). També té música religiosa (oratoris, passions, cantates, misses...) i música profana. Tingué molts fills, alguns dels quals van ser compositors, encara que ja en estil clàssic.

L'altre músic famós va ser Händel. Va néixer a Halle, Brandenburg, Sacre Imperi Romà Germànic. Actualment està a l'Alta Saxònia, a la República Federal Alemanya. De jove va emigrar a Itàlia, a estudiar. Allí va conèixer molts músics italians, entre ells Scarlatti, Corelli i Gabrielli. Després tornà a emigrar, esta vegada a Anglaterra on ja es quedà a viure definitivament encara que continuà viatjant (a Irlanda i a Alemanya).

L'obra de Händel, igual que la de Vivaldi, Bach i altres músics del barroc, és molt extensa i es compon tant de música profana com religiosa. Destaquen les seues òperes italianes. També té concerts, cantates i sobretot oratoris. El més important de tots és el *Messies*.

El *Messies* és un oratori amb tres parts. Fou compost en 1741 en tres setmanes, el llibret és de Charles Jennens i està format per fragments de la Bíblia, de la traducció a l'anglès que es coneix com la Bíblia del rei Jaume. La primera part del *Messies* parla del naixement i de la vida de Jesús. La segona part parla de la passió i la tercera de **l'escatologia**.

S'estrenà el 13 d'abril de 1742 a Dublín, en un concert benèfic. S'interpretà 69 vegades en vida de Händel i totes en actes benèfics. Actualment l'obra conserva el seu caràcter benèfic, fins i tot participatiu, com El *Messies* participatiu que, fins fa poc, se celebrava a València o el que se celebra a Algemesí des de l'any 2000. Este té la particularitat que està en valencià.

En la dècada dels noranta, el Grup Polifònic de Benaguasil va interpretar diverses seleccions del *Messies* amb l'orquestra de la Unió Musical de Lliria i també amb la Jove Orquestra de la Unió Musical de Benaguasil. L'última vegada fou quasi completa, amb l'orquestra *Camerata Händel*, formada per Joan Carles Civera per a l'ocasió, que a més a més era el director i fundador del Grup Polifònic.

Capítol VIII. Escatologia.

L'escatologia és el tema de la tercera part del *Messies*. És la part de la religió que parla de la mort, del juí final, del cel i de l'infern. La religió jueva i la islàmica també tenen la seua escatologia, però parlarem de la cristiana que parla del regne de Déu, del juí final, de la parusia i de la segona arribada del *Messies*. Apareix en el llibre de Daniel, en l'evangeli segons sant Mateu i en l'apocalipsi. És la fi de la fi.

Capítol IX. El concert.

El 27 de desembre, en l'auditori de la Unió Musical de Benaguasil, es va celebrar el concert del *Messies*, per part de l'Orquestra Simfònica Consolat de Mar MSO (Master Symphony Orchestra) dirigida per Ricardo Casero.

En la primera part es va estrenar l'obra *Èpica* d'Antoni Català i Buïgues sobre un text de Carles Subiela publicat en el seu llibre *Faules de poble*. Al principi de l'acte, aquest escriptor del poble va presentar un nou llibre *Faules d'un temps*, i Miquel Casanova va llegir una història, "El metge". Antoni Català és un compositor especialitzat en música festera, marxes mores i cristianes i també en música per a instruments tradicionals valencians. La flauta solista va ser Pilar Juanes i Rovira. Va recitar Asun Alonso, que hi va posar tot el seu cor.

La segona part es va interpretar una selecció nombrosa d'*El Messies*. A més de l'orquestra esmentada anteriorment, va cantar el Cor de Cambra de València, dirigit per Óscar Payà. Els solistes van ser Paloma Friedhoff, soprano, Adriana García, mezzosoprano, Antonio Gómez, tenor i Fernando Piqueras, baix. Va tindre molt d'èxit, tant l'obra *Èpica* com *El Messies*. Va haver de repetir-se la peça més coneguda. [Al teluia](#). En el blog del espai web de la [Unió Musical de Benaguasil](#) es pot gaudir de les gravacions sonores del concert així com del programa amb les peces executades i el currículum del director.

Representació d'el *Messies* per l'Orquestra Simfònica Consolat de Mar MSO i el Cor de Cambra de València

ELS NOSTRES MÚSICS

JOSÉ FAUS RODRÍGUEZ

Miguel Ángel y Oscar Faus Darder

José Faus Rodríguez, compositor, también conocido como Maestro Faus. Nació en 1913 en Benaguacil (Valencia); pasó su infancia en la que había sido la antigua Casa de los Abenámir, hoy día monumento local. A los cuatro años de edad, inició los estudios de solfeo y flauta. Más adelante simultanea los cursos de Armonía con su actividad como flauta solista en diversas bandas militares y varias localidades.

En 1940 gana por oposición la plaza de flauta solista de la Banda de S. E. El Jefe del Estado; cinco años más tarde es propuesto por aclamación, flauta solista de la Orquesta Nacional de España. A la vez sigue sus estudios en el Real Conservatorio Superior de Música de Madrid: piano, armonía con Jesús Guridi, composición con Joaquín Turina, Ricardo Dorado y otros importantes maestros.

En 1948 ingresa por oposición en el Cuerpo Nacional de Directores de Bandas Civiles en su categoría máxima, obteniendo las más brillantes calificaciones en los ejercicios de Composición, Contrapunto y Fuga.

El 1 de julio de 1949, fue seleccionado para dirigir la Banda de la Unión Musical de Almansa (Albacete), ciudad en la que permaneció casi cuatro años. En 1950, al frente de dicha Banda, obtuvo el Primer Premio en el Certamen de Murcia. En abril de 1952, participa en el Concurso Musical de Hellín; el periódico "Albacete" del 16 del mismo mes expresaba:

"Resultó magnífico el Concurso Musical del Sábado de Gloria y, aunque todas las Bandas actuaron con acierto, para nosotros destacó la soberbia actuación de la de Almansa, que dirige el Maestro Faus".

Con anterioridad el Director del Real Conservatorio de Música de Madrid, le había brindado la dirección de la Orquesta Sinfónica de Arequipa (Perú), con el patrocinio de los EE.UU. En 1953 es nombrado, por concurso, Director de la Banda Municipal de Granada, estando presidida la comisión evaluadora de los méritos de los aspirantes, por el compositor Valentín Ruíz Aznar. El cargo lo desempeñó durante treinta años, hasta su jubilación, llevando a cabo una meritoria labor artística. A la vez de ser nombrado Director de la Banda, se le encargó la creación de la Orquesta de Granada, conjunto de cámara, que quedó solo en proyecto por una serie de problemas ajenos a su voluntad. En el año 1956, crea y dirige el Orfeón de Granada, que contaba con unas cien voces mixtas. Fue Crítico Musical del desaparecido diario granadino "Patria", durante los años 1956 y 1957. A finales del verano de 1958, consigue un gran éxito con la Banda Municipal de Granada, en el Certamen Internacional de Bandas de Ayamonte (Huelva). En ese mismo año, su Estampa española N°1 "El Rey de los toreros", es grabada en exclusiva internacional por la DECCA americana. Fue él, quién, en junio de 1964, interpretó en el Paseo del Padre Manjón y ante su autor, Agustín Lara, la célebre pieza "Granada". Dotado de una batuta de gran personalidad y mando, dirigió otras agrupaciones además de las que fue titular, como la Banda de la Unión Musical (E.y D.) de Benaguacil (1953), la Banda Sinfónica "Unión Musical" de Liria en el Homenaje que le ofrecieron en Almansa (1966), la Orquesta Sinfónica de Siena -Italia- (1968), la Gran Orquesta Sinfónica y la Gran Orquesta de Viento y Cuerda -"Columbia"- (ambas en 1974), la Banda Municipal de Sevilla (1976), etc. Tomó parte en 1967 en el Curso de Dirección de Orquesta en la Academia Musicale Chigiana de Siena -Italia-. 1968, es el año de una serie de grabaciones en DISCORAMA, con la Banda Municipal de Granada: tres L.P. donde se incluyen bastantes composiciones suyas. Asimismo, en 1974, graba con Columbia un L.P. titulado ALMA DE ESPAÑA, todo con obras propias. En 1980, se le otorga el "Premio Bib-Rambla" de Música, por la Casa de Granada en Madrid; ese mismo día, el cantante granadino Miguel Ríos, obtuvo también idéntico galardón.

Fallece el 13 de mayo de 1984 en su querida Granada, ciudad donde está enterrado. El 18 de noviembre del mismo año, el Excmo. Ayuntamiento y la ciudad de Granada, le ofrecieron un emocionado Concierto-Homenaje en el Auditorio Manuel de Falla, en el que, con un lleno a rebosar, la Banda Municipal de Granada, la pianista Azucena Fernández Manzano, y, la Coral de Juventudes Musicales, interpretaron para un público entregado, un programa íntegro de obras del Maestro. En 1986, y en reconocimiento, la Corporación Municipal granadina, acuerda poner su nombre a una importante calle de la ciudad. De igual forma, ese mismo año el Excmo. Ayuntamiento de Málaga, y su Banda Municipal, en homenaje, interpretaron varias de sus composiciones en los conciertos de Temporada, dentro del ciclo "Música Española". El 22 de noviembre de 1987, festividad de Santa Cecilia, patrona de los músicos, la Banda Unión Musical de Almansa (Albacete), le brindó otro Concierto-Homenaje en el Teatro Regio de dicha ciudad, dirigida por su titular en aquel momento, Maestro Fernando Bonete Piqueras. En 1987 la Banda Municipal de Granada dirigida por Miguel Sánchez Ruzafa graba la marcha "Cristo de los Toreros" para el sello Pasarela. En 1998 la Banda Unión Musical "Santa Cecilia" de Hellín dirigida por Juan López Morales graba la famosa marcha "La Dolorosa de Hellín". En 2004 la Orquesta Sinfónica "Ciudad de la Alhambra" dirigida por Miguel Sánchez Ruzafa graba las marchas "Virgen de las Maravillas" y "Cristo de los Toreros" para el sello Efecto Mus. En 2006 la Banda Municipal de Granada dirigida por Miguel Sánchez Ruzafa graba la marcha "Virgen de las Maravillas".

JOSÉ FAUS creó en total casi setenta obras, muchas de ellas inspiradas en Granada y sus alrededores. Otros temas preferidos fueron también, los propiamente españoles, la tauromaquia y el andalucismo. Un número importante de estas composiciones están editadas por HISPANIA, UNION MUSICAL ESPAÑOLA, HARMONIA, EDITORIAL MUSICA MODERNA, y COLUMBIA.

Obras sinfónicas

La Alhambra Iluminada Op.22

En 1953 e inspirado en las vistas y rincones de la Alhambra y el Generalife, compuso "La Alhambra Iluminada" suite-fantasia, en versiones para Orquesta Sinfónica y para Banda. La versión de banda sigue el siguiente itinerario:

- Introducción o ecos en la noche
- Luz y misterio en el Patio de los Arrayanes
- Mirando la ciudad desde la Torre de la Vela
- Nostalgia árabe
- Velos del harén
- Andalucía alta

Esta obra fue grabada por DISCORAMA (versión Banda) en 1968.

En 1958 y, tratando de expresar las fuertes sensaciones de los atardeceres en plena Sierra Nevada, escribió "Los Preámbulos", pieza sinfónica de matices vanguardistas; tiene dos partes. Esta obra fue añadida como introducción a la Alhambra Iluminada versión de orquesta sinfónica, quedando con el siguiente orden:

1) *Preámbulos*:

- La Puesta del Sol
- Crepúsculo vespertino

2) *Paseo Romántico*:

- Ecos en la Noche
- Luz y Misterio en el Patio de los Arrayanes
- Mirando la Ciudad desde la Torre de la Vela
- Nostalgia Árabe
- Velos del Harén
- Andalucía Alta

Dicha obra, compuesta para Orquesta Sinfónica, fue grabada por COLUMBIA en 1974, formando parte del L.P. ALMA DE ESPAÑA.

Sinfonía "Thartessos"

Unos años antes de su muerte, había iniciado la Sinfonía "Thartessos", obra de grandes pretensiones que daba curso a la honda impresión que siempre le produjeron el paisaje y alma andaluces; lamentablemente, quedó inacabada.

Obras de Cámara

Fuga en La m, Op.20

Fuga en Re m, Op.21

Fuga en Si m, (inacabada).

Fuga en La M, (inacabada).

Fuga en Sol M, (inacabada).

Marchas Procesionales

Algunas de ellas, fruto de la Semana Santa granadina.

"La Dolorosa de Hellín" Op.47 (1951), Marcha lenta para Nuestra Señora de los Dolores de Hellín (Albacete). Grabada (CD) en 1998, por la Banda Santa Cecilia de Hellín. Existe una versión para orquesta de cuerdas.

"Cristo de los Toreros" Op.51 (1954), Marcha de procesión, dedicada al Cristo de Medinaceli. Hay también una versión de esta marcha para Orquesta Sinfónica. Existen tres grabaciones distintas bajo los sellos de DISCORAMA con la Banda Municipal de Granada dirigida por el autor, PASARELA con la Banda Municipal de Granada, y EFECTO MUS con la Orquesta Sinfónica "Ciudad de la Alhambra".

"Virgen de las Maravillas" Op.57 (1956), Plegaria; inspirada pieza dedicada a la titular mariana de la Cofradía de la Sentencia de Granada. Existe, asimismo, una versión para

Orquesta de Cuerdas. Grabada por EFECTO MUS. Grabada de nuevo en Noviembre de 2006 por la Banda Municipal de Granada. Existe una versión para orquesta de cuerdas.

"Plegaria sin palabras" Op.61 (1968), para Banda. Existe una versión para orquesta de cuerdas.

"Jueves Santo en Sevilla" Marcha Lenta Op.65 (1971), consecuencia de la gran admiración que el Maestro Faus sentía por esta ciudad. Existe una versión para orquesta de cuerdas.

"Santa María de la Alhambra" Op.70 (1982), Marcha dedicada a la titular de la Cofradía de Santa María Alhambra. Es la última obra que el autor finalizó antes de su muerte. Existe una primera versión de 1982, revisada posteriormente por el autor en 1983. Existe una versión para orquesta de cuerdas.

Marchas de desfile

"Almansa en Fiestas" Op.48, (1951)

"Desfile en Palacio" Op.40, (1949)

"Hojas de roble" Op.18

"Laureles y palmas" Op.24

Pasodobles

Serie: ESTAMPAS ESPAÑOLAS:

"El Rey de los toreros" Op.58 (1957), Estampa española N°1. "La fiesta de los toros en la plaza rebosante de alegría". Auténtico 'standard' de pasodoble taurino. Grabado por DECCA(Montilla), DISCORAMA y Columbia. De la primera de estas grabaciones, se sabe que, se vendieron cientos de miles de copias, sólo en Canadá, EE.UU., Centroamérica, y Colombia, dándose la paradoja de ser mucho más conocido en América Latina que en España.

"Cadencia Andaluza" Op.10 (1945), Estampa española N°2. "Andalucía, la magia, el misterio, la algarabía...". Fue seleccionada en 1945 entre veinte obras para ser grabada por Columbia con la Orquesta Casablanca de Barcelona. También fue grabada en 1974 por la Gran Orquesta de Viento y Cuerda Columbia.

"Califas de España" Op.38 (1949), Estampa española N°3. "Las fiestas de moros y cristianos, los desfiles, la belleza, la gallardía, la explosión de lujo y destellos en las calles de Alcoy, Onteniente o Almansa"

"Mantillas y monteras" Op.50 (1953), Estampa española N°4. "La emoción de los toros, con toda su tragedia, su fuerza, su colorido inigualable." Pasodoble taurino con verdadero "pellizco". Existen grabaciones de DISCORAMA, y, Columbia.

"Perdiendo 'er sentío" Op.5 (1944), Estampa española N°5. "El arte flamenco llevado a la Banda, la gracia y el embrujo nos envuelven". Pasodoble flamenco, De Faus y Llamas. Grabado por Columbia.

"Después del brindis" (Santiago López) Op. 66 (1972), Estampa española N°6. "La faena de una figura del toreo, sublimada en un pasodoble de concierto". Grabado por Columbia.

"Raza Ibérica" Op.17 (1947) Estampa española N°7. "La esencia de España, expresada en música, recorriéndola como una gran ave en un viaje soñado". Estrenada el 23 de Mayo de 1948 por el maestro López Varela y la Banda Municipal de Madrid. Versión para Banda. Grabada por Columbia.

"Paisajes de Granada" (De sur a norte) Op. 54 (1954) Estampa española N°8. "De pronto nuestro gran pájaro se detiene ante la increíble belleza y el espectáculo de Granada, donde permanece absorto y desarmado... Grabaciones en DISCORAMA, y, Columbia.

"Aires de Andalucía" Op.15 (1946) Estampa española N°9."Un mar de sensaciones nos invade al atravesar Sierra Morena, hacia el Sur "

Otros pasodobles

"Gallardía en el ruedo", Op.14

"Pasodoble canción" Op.19, (1947) (sin título)

"Pepe Alcántara" Op.32

"Caireles" Op.41

"Teniente Justo González" Op.56, (1956)

"Cazalla" Op.62

Piezas para Coro

"Nits de lluna" Op.1 (1933), sardana; arreglo de acompañamiento de Banda de Miguel Sánchez Ruzafa.

"Motril: Playa de las Azucenas" Op.60 (1967), para Banda y Coro mixto. Grabado por DISCORAMA.

"Salobreña" en Mi m, canción-bolero, Op. 67 (1973), para Banda y Coro femenino, canción, dedicada a la bella localidad costera granadina.

"Himno a La Mancha" Op.39

Piezas para Piano

"Raza ibérica", Op.55, E.e. N°7, versión para piano. Interpretada por varios pianistas, Azucena Fernández Manzano, entre otros.

"Nubes en Mayo" Op.27

"Paciencia" (Tango) Op.2

"Mientras brillen las estrellas" (Tango) Op. 16

Piezas para Guitarra

La Alhambra Iluminada Op.22 b

Hay un arreglo para guitarra de "La Alhambra iluminada" hecho en 1966 por el prestigioso solista de dicho instrumento, José Antonio Ortega Blanco. Además, el famoso guitarrista venezolano, Alirio Díaz, la incluyó en su repertorio.

Canciones, Piezas ligeras y Obras variadas

"Paciencia" Op.2, (1938), tango. Editado en los años cuarenta por Columbia. Interpretado por el zaragozano Mario Visconti. Grabada por la "Voz de su Amo" (disco n° 420)

"Mientras brillen las estrellas" Op.16 tango, estrenado por el Cuarteto Tropical; cantado también por Jorge Sepúlveda. Editado por los autores.

"Imaginación" Op.6, (1944), fox.

"Navegando", Op.37, fox lento. Hay dos ediciones de Hispania, una para piano-acordeón y otra para Orquesta Ligera.

"Luz de noche", Op.33, foxtrot lento.

"Luz de la noche", Op.36, fox lento.

Fondo musical al Poema escenificado "Artabán" Op.59, "Poema de siglos", del escritor granadino Antonio Pérez Funes.

"Reir de Estrellas", Op.43, (1950), bolero-canción

"Loca pasión", Op.44, fox lento.

"Luceros de una noche", Op.34, bolero.

"Wamba", Op.23

"El Soneto", Op.35, tango-canción

"He soñado un amor", Op.42, (1949), canción-bolero

"Quiero tu amor", Op.29, (1947), fox medio tiempo

"Sublime pasado", Op.25, fox lento. Editado por Hispania

"Tú para mí", Op.7, fox.

"Fatal amor", Op.9, fox.

"Brindis a España", Op.63, (1970), canción. Letra del poeta granadino Miguel Ruiz del Castillo.

"¡Y va por quinta vez !", Op.11, (1945), corrido mejicano. Editado por Hispania.

"Música del NODO n° 1859", Op.45

"Quiero ser vaquero", Op.12, canción.

"Divina tentación", Op.13, canción.

"Mar en tinieblas", Op.26, fox.

"Noches de Otoño", Op.28, vals o mazurka.

"Luz de noche", Op.31, foxtrot lento, letra de Claudio Garrido.

"Amor, amor (Toñi de Paz)", Op.69, fox medio tiempo.

"A. Héctor (Arre caballito)", Op.68, corrido mejicano.

Les dones i la música

Per Montiel Sarrión Blay

Convencionalment, quan pensem en les personalitats més influents en cada etapa dins de la història de la música, ens vénen al capdavant els noms dels principals compositors com Vivaldi, Mozart, Beethoven, Wagner, Chopin, etc. Però si ens parem a pensar, com en tots els camps, les úniques figures conegudes són homes.

Però, ningú s'ha parat a pensar alguna vegada si va haver-hi algunes dones que van tenir un paper important dins del món de la música?

Personalment he tingut la sort de descobrir algunes dones que van aportar la seua petita part a la música. Concretament ens centrem en el Romanticisme, segle XIX, sent els principals focus de desenvolupament d'aquest moviment artístic, França, Itàlia i Alemanya. Recordem també que en aquesta etapa estan succeint una sèrie de revolucions socials, com la Revolució Francesa. Contextualitzada l'època, parlem d'elles, encara que siga en una xicoteta mostra d'algunes d'elles.

En aquesta ocasió, parlarem de dues compositores que van desenvolupar la seua activitat musical aproximadament a mitjan segle XIX. Les dues van viure en dos dels països més importants en la música de l'època, França i Alemanya.

Louise Angélique Bertin, compositora i poetisa francesa, va nèixer en Els Roches en 1805 i va morir en París en 1877.

Vivia en una família burgesa. El seu pare, Louis François Bertin i el seu germà eren editors d'un influent periòdic francès, "Le Journal des débats".

Louise va rebre classes de François Joseph Fétis i va ser als seus vint-i-un anys quan va començar a treballar en una òpera basant-se en la història de Fausto de Goethe. A més, era molt amiga de Víctor Hugo, el creador del Geperut de Notre Dame, així doncs van crear junts l'òpera "L'Esmeralda", sent el llibret de Víctor Hugo i la música de Louise.

Les seues composicions inclouen dotze cantates, sis balades de piano, cinc simfonies de càmera, quartets per a corda, un trio de piano (que inclou temes de Fausto i de l'Esmeralda) i diverses eres, que són:

- ♣ Guy Mannering (1825).
- ♣ Li Loup-garou (1827), òpera còmica.
- ♣ Fausto (1831)
- ♣ L'Esmeralda (1836), sobre un llibret de Víctor Hugo.

Louise
Angélique
Bertin

Clara
Schumann

També va escriure i va publicar dos volums de poesia, Els Glanes (1842) pel qual va rebre un premi de l'Acadèmia Francesa i Nouvelles Glanes (1876).

Catorze anys més tard en, 1819 en Leipzig, Alemanya va nèixer Clara Schumann, dona de Robert Schumann un dels més importants compositors del Romanticisme alemany. A més, amb Johannes Brahms (1833-1897), un altre gran compositor del segle va tenir una gran amistat que va durar fins a la seua mort.

Clara Schumann va ser una pianista molt destacada en segle XIX pel seu gran virtuosisme, però també, va escriure la seua pròpia música i va editar diverses obres del seu marit.

Va tenir una boníssima formació musical (va estudiar piano amb Wieck, i violí, teoria, harmonia, orquestració, fuga i composició amb els millors professors de Leipzig, Dresden i Berlín) el que al costat de la seua habilitat li van permetre abordar amb molt d'èxit la composició. No obstant açò, no va compondre molt, però les seues obres conservades tenen un gran mèrit.

Les seues composicions van ser per a piano sol, per a veu i piano, música de cambra i per a orquestra. Les raons per les quals no es va dedicar en major mesura a la composició van ser varies, el seu èxit com a concertista, els seus vuit fills, la seua dedicació al seu marit, i sobretot el paper que tenia la dona del segle XIX.

Ella va escriure en el seu diari: ***"Alguna vegada vaig creure que tenia talent creatiu, però he renunciat a aquesta idea; una dona no ha de desitjar compondre. Cap ha sigut capaç de fer-ho, així que per què podria esperar-ho jo?"***

Va morir a Frankfurt del Meno, Alemanya en 1896.

En llegir aquestes paraules, valore més l'obra d'aquestes dones que malgrat estar fent alguna cosa que no estava acceptat per la societat van seguir fent-ho, guiant-se per les seues passions musicals.

Però traduint aquestes paraules al present, m'adone que cada vegada en el món de la música són més dones les que s'obrim camí, fins i tot podem veure-ho a petita escala en els components de la nostra banda, en la qual cada vegada som més "xiques", doncs fa uns 30 anys, la presència de dones era inferior. Però encara les diferències són notables, doncs en algunes cordes d'instruments no compten amb cap dona o tal vegada una.

Pense i vull creure que algun dia la igualtat serà una realitat. Però també sóc conscient que queda un llarg camí per recórrer.

Siguem conscients que la música no deu d'entendre de països, de races, d'edats ni de sexes, doncs ens uneix així en un llenguatge universal.

Classe Magistral d'oboè amb D. Francisco Salanova

Per José Javier Guna Vilar

El passat 19 de gener l'assignatura d'oboè del Centre d'Estudis de la UMB, va organitzar un Classe Magistral basada en la confecció de les canyes d'oboè. El professor invitat va ser el Catedràtic d'oboè D. Francisco Salanova.

Per a aquells que han tingut una vinculació en la nostra societat musical des de fa més de cinquanta anys, possiblement el recorden, ja que Francisco Salanova sent un jove estudiant de l'oboè, que ja destacava, va col·laborar en alguns dels Certàmens en què la UMB participava en la fira de juliol de València. Em ve a la memòria que de camí al musical abans de realitzar la Classe, recordava moments d'aquella època.

Em deia que venia amb son pare des de Catarroja i es quedava uns quants dies a Benaguasil per a participar en els assajos. Em comentava com eren les antigues instal·lacions, i mencionava un gran nombre de músics d'aquella època i inclús els va reconèixer veient algunes de les fotografies que adornen l'entrada a l'Auditori.

Per a mi ha sigut un motiu de satisfacció poder comptar amb ell per a realitzar esta Classe Magistral, ja que va ser el meu professor d'oboè fa més de vint anys. A més es dona la circumstància que en l'actualitat sóc professor d'oboè en el Conservatori Professional de Música de la seua ciutat natal, Catarroja, i ara ell, impartix classes als alumnes d'oboè de la Societat Musical de la qual sóc el seu director, les voltes que dona la vida. És esta sens dubte un gran ocasió perquè els alumnes de l'especialitat d'oboè (alumnes del professor Raul Gadea) puguin conèixer de primera mà les excel·lències en el magisteri d'este insigne professor i poder entaular una rel·lació d'amistat i treball. Donat el gran èxit obtingut en esta Classe Magistral, ens hem plantejat donar continuïtat a este nou projecte i esperem poder comptar novament amb ell per a la realització d'una segona Classe en el segon trimestre del present curs.

Francisco Salanova natural de Catarroja (València), va ser solista en la Banda Municipal de València als díhuit anys d'edat. Catedràtic d'oboè en el Conservatori Superior de Música, ha col·laborat en multitud d'orquestrs nacionals i internacionals així com en gran nombre de formacions de cambra, gravacions, concerts com a solista, cursos de formació destaquen en la seua llarga trajectòria. Està en possessió de la "Medalla a les Belles Arts".

Alumnes participants en la classe magistral amb D. Francisco Salanova

Instantània de la classe de confecció de canyes

ROCH BERNAT SL
Agència d'assegurances
Avd Cervantes,4 B 46185 La Pobla de Vallbona
Tel: 961661974 Fax: 961662860
arturoroch@gmail.com

CANDELA
Ayudar unguero y comida típica española
las mejores cartas de comensales
una receta única para la mejor plaza italiana.
Una gran atención a un gran precio
Ideal para bautizos, comuniones o comida empresa
Reservas 96 202 79 55 673 039 333
Dirección Plaza Castell, 10 Benaguasil

DITES I EXPRESSIONS BENAGUASILERES RELACIONADES AMB L'ENTORN ARTÍSTIC-MUSICAL

Per Miguel-R. Bondia Gómez

Potser que l'expressió més coneguda arreu del món relacionada amb la música siga la atribuïda a Napoleón que, traduïda al nostre idioma diu: "La música és el soroll que manco me molesta"... però com diuen els diplomàtics al respecte: "Corramos un tupido velo"... y sigamos pensando que a este emperador, en cuestiones musicales, debió de sonarle la flauta por casualidad".

Al nostre poble, amb una riquesa musical important, no és extrany que les expressions i refranys: adagis, aforismes, apotemes, dites, sentències, proverbis, replegats dels nostres avantpassats, contrastats i espere que transmits en una pròxima edició del llibre: "Benaguasil, Sabers i Sabors populars", siguen abundants. Agrupades en seccions denominades de Relacions, del Temps, Consells, Oficis, Festes... surten, com l'oli brulent, a centenars i centenars. He volgut traure, per a la Revista de l'Unió Musical de Benaguasil les relacionades amb paraules al voltant de la música, el ball, el cant, és a dir, amb l'entorn artístic-musical popular nostre. Per ordre alfabètic he replegat les següents:

- Acabar com el ball de Torrent.
- Això és un altre cantar.
- Alçar-se al sò de trompeta.
- Anar a toc de campana.
- Anar al Musical.
- Anar com la campaneta del combregar.
- Anar en la música a un altra part.
- Baixar de tò.
- Ballar al sò de tabal i dolçaina.
- Ballar al sò que toquen.
- Ballar en un peu.
- Ballar-li a ú els nanos.
- Cada ball té la seua música.
- Cada gall canta en el seu galliner.
- Cant d'estil.
- Cantar a ú la canya.
- Cantar a ú les quaranta.
- Cantar com els àngels.
- Cantar clar.
- Cantar les veritats.
- Cantar-li a ú el gori-gori.
- Cantar victòria.
- Cosir i cantar, tot és començar.
- Dur el compàs.
- Eixir-se de tò.
- El món és un tango, hi ha que saber ballar-lo.
- El qui canta, el mal espanta.
- Estar de mal tò.
- Estar de mala gaita.
- Estar en dança.
- Este xiquet té bemols.
- “La música amansa a las fieras”.
- L'horta prop, on se senta l'orgue.
- No saber altra cançó.
- No poder fer cantar a un “sego”.
- Portar la veu cantant.
- Qui canta en la taula i menja en el llit, no té l'enteniment complit.
- Quan ton pare pixa, ta mare canta.
- Sentir les hores i els quarts no.
- Ser l'amo del ball.
- Ser el pito del sereno.
- Si hi ha que tocar, se toca.
- Sonar a música celestial.
- Tindre bon oït.
- Tindre el cap com un tabal.
- Tirar les campanes al vol i la festa en el perol.
- Tindre més tecles que un piano
- Tocar a bombo i platillo.
- Tocar a mort.
- Tocar a glòria.
- Tocar-li la dolçaina.

És de pregar als nostres lectors que, si saben de més expressions d'este apartat, agrairia m'ho feren saber. Gràcies i a la vostra disposició.

CONCIERTO EXTRAORDINARIO DE INVIERNO

Por, Juan Esteban Gómez Cervera

El pasado 10 de febrero de 2013, la Orquesta de Consolat de Mar ofreció en el auditorio de la unión musical de Benaguasil un concierto de alto nivel.

La orquesta C.M dirigida por su director Ricardo Casero interpretó.

Las bodas de Figaro, obertura de W.A.Mozart.

Concierto para flauta y arpa en do mayor, k299 W.A.Mozart.

Sinfonia n.º3 en la menor op.56. Felix Mendelssohn. actuando como solistas, Magdalena Martinez Marco, flauta y Luisa Domingo arpa.

Entorno a los 500 espectadores pudieron disfrutar de esta maravillosa velada musical que nos transportó por un momento a otra época y otro lugar. La mayoría de los espectadores salieron encantados por la gran actuación de la orquesta y de las solistas.

Creo que es un lujo poder escuchar en el auditorio de Benaguasil, este tipo de conciertos y concretamente, esta maravillosa orquesta de c.m que nos ofrece siempre unas actuaciones brillantes, al alcance de cualquier persona, y además sin tener que desplazarse a Valencia donde se realiza la mayor parte de la programación musical de orquestas nacionales e internacionales.

Por otra parte estoy convencido que estos conciertos que vienen realizándose en este espléndido auditorio entre ellos el de la orquesta c.m. no tienen nada que envidiar a los que se celebran en los distintos pueblos de la comarca, como pueden ser Llíria Riba-Roja por citar algunos.

No quiero terminar sin antes darle las gracias a Carles Subiela por su implicación con el mundo de la música, permitiendo que este tipo de eventos sea posible al patrocinar una orquesta de esta categoría. Además gracias a personas como él los músicos pueden seguir trabajando y nosotros disfrutando.

Enhorabuena al presidente y su junta directiva por su iniciativa.

Un poc de tot

U
M
B

UNIO MUSICAL
CENTRE D'ESTUDIS
BENAGUASIL

Clarinet

Flauta

Oboè

Piano

Saxòfon

Trompa

Tuba

**CURSOS
MUSICALS
D'ESTIU**
2013

IV FESTIVAL DE BANDES DE MUSICA

Unió Musical Sta Cecília de Onda
Unió Musical de Benaguasil

UNIÓ
MUSICAL
BANDA SIMFÒNICA
BENAGUASIL

Benaguasil, 25 de maig de 2013
Auditori Unió Musical
22:30 hores